

FRA MIDDELHAVET TIL DANMARK VIA PARIS & REIMS

Vi havde været på rekreationstur til Costa del Sol og havde haft dejlige oplevelser der med venner og bekendte. Nu havde vi talt om, at sejle tilbage til Grækenland, men så skete der undervejs noget med en ny lejlighed, der pludselig blev ledig, og så viste det sig hensigtsmæssigt at sejle til Danmark i stedet for. Det var heller ikke nogen straf. Der er jo altid nye oplevelser og nye mennesker at træffe undervejs. Nedenstående er redigerede rejsebreve fra turen. Faktuelle oplysninger findes i artiklen "Fra Østersøen til Middelhavet" på Danske Bådejeres hjemmeside www.danskebådejere.dk/sejlads/udland/kanalsejlads.

Igen en varm Skt. Hans.

VILDGÅS er i Port Napoléon igen, sidst vi skrev, var vi i Port-Vendres nede ved Pyrenæerne, hvor vi gik og hyggede os med at vente på, at noget hård vind skulle blæse af. Det gjorde den selvfølgelig efter en uges tid, så kunne vi sejle videre til Gruissan, Sète og Port Camargue. Det blev nogle dejlige dage. Sète er jo en af vores yndlingshavne med en masse liv af fiskere og sejlere. Sète er den største franske fiskerihavn i Middelhavet, og de er især specialister i skaldyr, som de fanger både på havet og i de store strandsøer. Gruissan er en af de nyere havne i Roussillon, og Port Camargue er på samme måde en nyere ferieby med en havn med plads til ca. 4000 lystfartøjer! Der ikke til at få en eneste fast plads i de næste adskillige år! Det er en dejlig sejlerhavn, der sker en masse med kapsejls osv., morsomt at se på. Den ligger lige ved siden af Grau du Roi, som nu har været "havneby" for den fine gamle middelalderby Aigues-Mortes, som ligger nogle få sømil oppe ad en kanal, i nogle hundrede år.

Om aftenen sad vi og hyggede, det var en fredag, så vi skulle tale med familien, Erik havde en besked, vi skulle omgående ringe til et af bestyrelsesmedlemmerne i vores boligforening ang. en ny lejlighed. Det måtte vi jo gøre. Rigtig nok, vi kunne få en lejlighed, som vi har ønsket os i mange år. Større end den vi har, en rigtig 3 værelses med en dobbelt så stor altan, som vi har nu. Endda inddækket, så vi har i virkeligheden fået en udestue med.. Vi skulle bare sørge for at komme hjem i en fart. I Port Camargue kunne vi jo ikke blive liggende, der var ikke plads. Det var ellers bekvemt tæt ved Montpelliers og Nîmes' lufthavne. Der var dog bare 50 sømil at sejle hertil, så det kunne vi jo snildt sejle på en dag. Da vi vågnede næste morgen var der tæt tåge til tider med 50 m sigt, så vi ikke kunne sejle. Efter nogen tid kunne vi lette i fint, stille vejr, og så sejlede vi rundt om Camargue (Rhônes delta). Fik nydt udsigten ind til Les-Saintes-Maries og le Petite Rhônes udløb før vi kom frem til Le Grande Rhônes udløb, der kan være ret så frygtindgydende med en masse affald der flyder med ud, især hvis det lige har været uvejr længere oppe af floden. Det var fredeligt den lørdag, og så kunne vi dreje in på Golfe de Fos, som er en del af Marseilles havn. Der er masse industrianlæg, raffinaderier osv.

Godt inde på golfen, drejer vi ind til "vores" havn hernede, Port Napoléon. Undervejs ind var der som sædvanlig en stor flok flamingoer at glæde sig over. De får trods alt stadig plads fra muslingefiskerne, som der ellers er mange af her. Op på havnekontoret og få en plads, der var kommet nye piger ved skranken, men de er også flinke, finder VILDGÅS kort frem, Velkommen tilbage, I kan lægge Jer på plads E 30. Senere traf vi Marc, direktøren hernede og hans nye personlige assistent Regis. Hyggelig velkomst, hvor længe bliver I? 2-3 uger, no problem, velkommen til, vi skal tale om samarbejdet med Dansk Sejlunion, mens du er her, der kommer efterhånden mange danske sejlere her! Fint, men vi skal lige til Danmark i en fart først. Kom op på kontoret i morgen, så klarer vi det!

Så gik vi over på deres nybyggede restaurant, som fungerer, men den er endnu ikke færdig, så akustikken er rædselsfuld. Maden er god, men ikke billig.

Næste morgen fik vi klaret billetter til København fra Marseilles lufthavn og fik organiseret havnens taxi til at hente os kl 06.00 mandag morgen. Det gik fint, Chris var der på klokkeslæt, og vi kom hjem, blev hentet af Erik i Kastrup. Vi er i øvrigt noget skuffede over SAS, som vi fløj med. På første del af turen med Lufthansa til München blev der serveret gratis kaffe, juice og rundstykker. SAS havde også nogle papsandwiches + drikkevarer, men det koster urimeligt meget,

og det er ikke værd at sætte tænderne i. Godt nok skal der spares, men det kan gøres for grundigt! Så hellere undlade det helt. SAS hermed fravalgt på europæiske ture. De har ellers haft nogle millioner kroners omsætning på os i årenes løb.

Hjemme fik vi aftalt besøg i den nye lejlighed og fik talt med bestyrelsen om betingelserne, så over hos Erik til aftenkaffe og til CC efter post. Det var den dag! Vækkeuret havde ringet kl. 05. Tirsdag fik vi os organiseret, talt med en masse mennesker, aftalt samvær med familien, først og fremmest børnebørnene, fik ordnet div. Bankforretninger. Obligationsrenterne er alt for små, når man skal leve af sin obligationsbeholdning, nå men vi klarer det vel. Vi fik set lejligheden, det er en 90 årig mand, der skal ud af den, og han var meget urolig for, hvordan alting skulle gå. Det er der jo ikke noget at sige til, men det er heldigvis bestyrelsens sag sammen med hans børn. Vi fik ordnet papirer, og bestyrelsen sagde ok, så det hele klares som en intern overdragelsesforretning, hvor vi bare skal betale mellemværdien, nogle få tusind kr. op til den større lejligheds andelsværdi. Vi får endda den nye lejlighed i istandsat stand, fordi det hidtil har været en udlejningslejlighed. Vi fik aftalt med en flyttemand om, at de kommer og pakker og flytter, uanset om vi er kommet hjem eller ej. Vi fik dog ryddet lidt op og smidt en hel del ud. Man skulle egentlig flytte noget tiere, der er altid en masse, der trænger til at blive smidt ud. Dejlige samvær med familien både på Kløvervej og i Slangerup, så var ugen gået, og vi skulle af sted igen mandag morgen.

Mandag eftermiddag sent var vi tilbage i Marseilles lufthavn igen. På havnen blev jeg stoppet af Marc, kan du ikke lige komme og hjælpe, der er en dansker, der lige har fået besøg af tolden, og de vil se hans båd papirer, men han har kun en kvittering for købet af båden. Det er egentlig også alt nok i hh. til danske regler, men hvad hjælper det, når den franske told ikke aner eller har forståelse for, at vi i Danmark lever ganske udmærket uden papir på vores både. De ville se papirer, og da han ingen havde, så fik han en bøde på €uro 300. Manden er politiassistent, og han havde ringet til kollegerne i den danske told, som havde sagt ok for hans købekontrakt. Som jeg sagde, henvendelse til Dansk Sejlunion for at få et certifikat på båden, det kan de klare hurtigt. Så viser det sig, at han ikke var medlem af en sejlklub, så måtte vi jo forklare ham, at det er en betingelse for at kunne få hjælp af DS. Det måtte han så klare ved hjælp af en kammerat hjemme, som er medlem af en sejlklub. Hvorfor sætter folk sig dog ikke ind i bare en smule af de regler, der gælder, når de køber en båd og fragter den til Sydfrankrig? Selvom han er politimand og har kolleger i toldvæsenet, så er problemet jo, at den danske told kun interesserer sig for forhold i Danmark. Det er nu den organiserede sejlsport, der kan klare den slags så meget bedre. Nu er han i fuld gang med at opdage det, men noget andet kunne han da have købt for €uro 300.

Tirsdag morgen startede vores program igen. Genuaen kom ned og blev vasket i fersk vand, hængt til tørre, og taget tør ned og pakket sammen. Storen blev også slået fra og stuvet. Vi selv blev også vasket nogle gange, vi har fået hedebløge hernede med omkring 35 gr. fugtig varme, så det er dejligt at trække en slange om bord nogle gange om dagen og få en dusch. Vi havde aftalt afrigning ved kranen torsdag middag, så vi benyttede onsdagen til en køretur i en lejet bil. Vi var bl.a. i Arles for at købe vores Vignet hos VNF, de franske kanalmyndigheder. Den skal sidde på båden undervejs gennem landet. Besked, det er onsdag, der er lukket fra kl. 10.30. Kom igen i morgen! Det blev skipperen godt sur over. Vi regner med at være i Arles i weekenden, hvor alt er lukket. Så begyndte han langsomt at tænke, han havde hørt noget lignende før. En bekendt havde været ude for det samme, han havde fået en kvittering for, at han havde forsøgt at komme til at betale for sin Vignet, €uro 138.-. Tilbage til kontoret, traf en venlig dame, som forstod vores problem. Hun fandt en Attestation, hvorefter vi kunne sejle til Lyon og betale der, eller på et andet VNF kontor. Min bekendt kom hele vejen igennem Frankrig på den måde uden at betale en cent. Nu må vi se, hvordan vi klarer os.

Så skulle vi op på torvet og hilse på St. Trophime i kirken der, han er en af de utallige helgener, der er nået til Provence fra Det hellige Land. Kirken er et af udgangspunkterne for pilgrimsturene til Santiago di Compostella i Spanien. Da vi kom derop blev porten låst, det var siestatid! Så måtte St. Trophime klare sig uden os denne gang, vi fik klaret nogle indkøb, og så gik vi tilbage til Boul. Des Lices, hvor vi fandt en god restaurant. Det er ikke svært der, men tænk, der ligger også en Gylden Måge (McDonald's). Videre til Tarascon, over den nye bro til Beaucaire og skråt sydvest på til Aigues Mortes, som vi også fik genset, før vi kørte tilbage gennem Camargue til Port-St.-Louis, hvor vi fik fyldt bilen med varer fra Intermarché. Det blev en drøj omgang at laste alting ombord i VILDGÅS, men nu er vi ved at være færdigprovieret til turen.

Torsdag morgen gjorde vi riggen klar, og ved middagstid kom masten ned, blev klædt af, og svinget tilbage ombord igen. Nu ser vi ud som en flod og kanalbåd igen. Så sent som i sidste uge sad vi og talte om vi hellere skulle sejle tilbage til Grækenland igen. Der er der stadig til at være, og vi ved, at vi er velkomne, men vi mangler jo stadig Finland og de baltiske lande, hvor vi ikke kom sidste år. Da var det vigtigere for os at få Bodil ned i noget lunere vejr, så hun kunne motionere bedre med den nye hofte. Det går fint nu, til gengæld er vi noget kede af den utrolige trængsel, der er her i havnene allerede uden for sæsonen, så nu vil vi prøve at sejle i skandinaviske farvande igen. Bodil mener også, at vi ikke er helt så unge, som vi har været. Til syvende og sidst må vi jo nok indrømme, at vi faktisk har nået at se en

masse af det, vi tog af sted for i 1998. Hvor har det været dejligt, og hvor har vi mødt mange dejlige mennesker. Nu må vi til at prøve noget andet. Sejle skal vi naturligvis stadig, hvad skulle vi dog ellers bruge en sommer til?

I morgen skal vi have klaret de sidste forberedelser, og så regner vi med at lette tidligt på lørdag for at komme gennem slusen ind på Rhône, og så går det nordpå.

Det er Skt. Hans aften, mens jeg har siddet her og skrevet, har vi som sædvanlig hørt på Studentersangerne og Aksel Schiøtz, som vi har et par bånd med af hans første indspilninger fra 1939 – 45, og nu er det NHØP, der er ved at give Bodils nationalsang fra Langeland, I skovens dybe, stille ro. Det er stadig meget varmt, vi har måttet trække nedenunder for et par timer siden på grund af Camargues forsvarere, myggene og no-no fluerne. Vi glæder os til at komme lidt herfra, så vi slipper for dem og igen kan sidde i cockpittet hele aftenen og nyde de dejlige sommeraftener. Dem ville vi gerne have med os hjem. Sådan en mørk, lun aften med en lille luftning og fuldmånen hængende over os, det er nu værd at mindes og længes efter længe endnu.

Chalon-sur-Saône 7. juli 2005.

Det var de store sydfranske floder for i år.

VILDGÅS er fremme i Chalon-sur-Saône, vi har bunkret op med olie, vand og provianteret, så vi er klar til en tur gennem kanalerne mod Paris. I h.h.t. VNF og havnemyndighederne her er der ingen restriktioner pt. på kanalerne. Det med at bunkre olie burde være en simpel ting her i denne dejlige havn, hvor der er en tank på havnen. Den har bare været i uorden de sidste par år, så det var en tur over til en tankstation 500 m herfra med dunke. Armene bliver jo lidt længere af at slæbe 55 l dieselolie, men det er jo godt at kunne.

Vi kom vel fra Port Napoléon og op ad Rhône til Arles vel akkompagneret af cikaderne på begge sider af floden. For en gangs skyld var der god plads ved pontonen i Arles, så vi kom ind og ligge, fik et dejligt brusebad i cockpittet fra slangen fra land. Så kunne vi gå en tur i byen, og denne gang tog St. Trophime imod. Der var endda bryllup, da vi ind i kirken. Det er jo en dejlig gammel romansk kirke, men deres musikanlæg er nu meget moderne, en CD afspiller koblet på højttaleranlægget. Både César Franck og Mendelssohn lyder såmænd også flot på den måde, men bryllupsmarchen i en stor gammel kirke uden orgel er nu lidt mærkelig tam. Bruden havde så tydeligt vundet det ægteskabs magtkampe, en flot og meget selvbevidst, velpolstret ung dame. Gommen var løjtnant i uniform, ledsaget af officerskammerater. De så alle så søde og generte ud, at man kan undre sig over, at vi skriver 2005. På torvet uden for kirken stod der en flot sigøjnerpige og sang Panis Angelicus til ghettoblaster akkompagnement, så vidt vi kunne se, var det play back, men hatten var klar ved siden af hende. Andre lande, andre skikke. Det er da sjovt at opleve noget nyt.

Nu begyndte vi at kunne mærke strømmen, 1 - 1 ½ knob imod, men vi kom da pænt fremad. Første Rhône sluse blev klaret i fin stil, vi skal jo lige have teknikken klar igen, men der er jo flydepullerter i de store sluser, så det er ingen sag at komme igennem. I Avignon fik vi en fin plads ved kajen med el og vand ved siden af, så der blev i et par dage og nød byen, så videre i stegende hede til Viviers, Valence og Condrieu, strømmen var nogle steder over 2 knob imod, så det tager jo lidt tid at komme frem. Lige før Valence fik vi en kraftig tordenbyge, hvor vi ligefrem kunne lugte brændt svovl fra alle de lyn, der slog ned rundt om os. Den gik over, og vi fik igen fint, varmt vejr. Vi var i Condrieu et par dage og nød den dejlige lille by. Det er meget hyggeligere og billigere at gå hos den lokale "traiteur" og købe færdiglavede retter end at gå på restaurant. Vi foretrækker at spise hjemme hos os selv. Da vi sejlede fra Condrieu skiftede vejret. Det var stegende hedt fra morgenstunden, der blæste en modbydelig lummer vind, vi kom vel igennem den første sluse, men da vi var fremme ved Pierre Benite slusen lige syd for Lyon kom tordenvejret med regn osv. Det var ikke rart, og nu blev det så koldt, at vi måtte have de lange bukser og en trøje frem. Det er vi ikke vant til, men det er nu de første gange siden vi startede fra Cabopino, og vi får da forhåbentlig sommervejr igen.

I Lyon skulle vi købe vores vignet hos VNF (Voies navigable de France) som bevis for at vi har betalt kanalafgiften. Vi plejer at købe en til 30 dages sejlads, hvor vi kan ligge stille så meget vi vil, den er nu blevet afskaffet, vi kan godt købe en til €140 for 30 dage, men det er 30 dage i træk. Til gengæld kan vi også købe to vignetter til hver 16 dage til i alt €uro 103.-!! Man kunne ikke forklare mig logikken, men jeg kan jo godt lide at spare, hvor det er muligt. Til gengæld begyndte de 2 gange 16 dage først i Lyon, jeg blev ikke spurgt om, hvordan vi var kommet dertil, og der er jo tider, hvor man kan tie stille. Nu må vi se om de strækker til, ellers kan vi købe enkelt dags eller 1 uges vignetter som tilkøb. Det er i øvrigt blevet besværligt at handle med VNF, i Arles kunne vi, som vi tidligere har skrevet ikke kunne komme til at betale en onsdag, hvor der kun er åbent fra 9 – 10.30, fredag eftermiddag er også lukket og naturligvis hele weekenden. I Lyon er hele onsdagen lukket og fredag eftermiddag. De er åbenbart ikke særlig interesseret i os.

Den kaj i Lyon, hvor VNF holder til, er absolut ikke noget sted for os, så så snart vi var færdige med vores forretning med VNF lattede vi igen, og fortsatte nord på ad Saône. Første sluse stod åben, så vi kunne sejle lige ind, nu er det sket med flydepullerterne, men vi tilpassede teknikken, så det går også fint. Vi skal bare skifte fortøjningerne opad efterhånden som vi stiger opad. Slusemanden var meget venlig, han var lige ved at falde ud af sit vindue i tårnet, da han skulle vinke farvel til os. Vi havde håbet at kunne ligge ved pontonen i Trevoux, som er en meget dejlig lille by, men der var helt optaget, så vi måtte videre til Villefranche, hvor der også er en fin ponton på Beau Rivage siden, som vi delte med nogle hollændere og tyskere. Der er supermarked lige rundt om hjørnet. Naboerne fortalte om et forfærdeligt tordenvejr, de havde haft der den middag, lige som vores ved Valence nogle dage før. Vi kunne jo se det, da vi lå syd for Lyon, men de havde fået den fulde fornøjelse og med et skybrud i tilgift.

I Tournus var der også plads ved pontonen takket være, at Bodil var hurtig til at læse et skilt, hvor der stod noget om reserveret plads. Bare vi læste hele skiltet, kunne vi se, at der kun var reserveret plads til charterbåde fredag-lørdag, og det var det ikke, så vi kunne igen nyde denne dejlige middelalderby. Om eftermiddagen fik vi besøg af nogle sjove mennesker fra Fejø, som også er undervejs i det franske, så vi kunne bytte rygter og historier. I Tournus har vi købmanden liggende lige overfor pontonen. Han har åbnet sin bagindgang af hensyn til os, så vi kunne supplere forsyningerne op uden det store besvær.

Kort tur til Chalon, hvortil vi kom i går. Da vi skulle til at lette fra Tournus, kom Kaskelotten GROG af København ind med Marianne og Gert og deres to børn. Det var koldt og byget, så vi fik lige hilst på, men havde så senere mulighed for en hyggesnak her i Chalon. De har været ude med GROG i 11 år i kortere eller længere perioder, men nu skal de langsomt hjemad. Børnene vil også gerne prøve noget andet. Vi fik klaret lidt indkøb, vores lader til den ene mobiltlf. ville ikke rigtig mere, men vi kunne da købe en ny her, og så er vi igen klar med begge telefoner. Jeg skulle have et nyt kort til den gamle tlf., som vi bruger til det franske nr. Da jeg var inde hos Orange, spurgte en venlig dame om hun skulle klare opringning osv. Det fik hun lov til, men hun var ved at knække sammen af grin, da hun så min gamle Sony tlf. Sådan en havde hun da aldrig set. Den er da også godt 10 år gammel, men den virker fint endnu, så hvorfor ikke bruge den.

Traiteuren her havde den dejligste Coq au Vin, så det blev til et helt festmåltid i aften igen. Jordbærrene var åbenbart fra i går, for Carrefours kassedamer kunne ikke finde nogen pris til dem, så de blev gratis. Det er da hyggeligt, ikke sandt.

I morgen regner vi så med at sejle ind på de små kanaler, nu bliver der nogle dage med lidt arbejde, men det har vi jo prøvet før, så det går nok.

Vi håber, at I alle har det fint, og at I får godt sommervejr, som vi også gerne vil have hertil igen.

Port de Plaisance Paris Arsenal, 21. juli 05. Vi bor i Paris i nogle dage

Vi er kommet frem til et af rejsens mål, Paris. Vi har fået plads i den dejlige havn på Canal St. Martin ved Bastillepladsen, og vi er godt i gang med vores program her. Shoppingtur på Rue St. Antoine med traiteur, grønt og frugt handler, bager med frisk morgenbrød, avis osv. Det er jo dejligt i sig selv. Vi har været på en længere tur op og ned ad Champs Elysée, forsøgte at få en dansk avis, men kiosken ved Maison du Danemark havde udsolgt tidligt på formiddagen, så vi må som sædvanlig klare os

med de franske og Intl Herald Tribune, hvor vi ser at den danske krone er faldet med 2 øre i forhold til euroen, hvorfor nu det?

Først og fremmest nyder vi det dejlige liv her i havnen blandt alle de andre sejlere fra hele verden og at sidde på en café og se på livet omkring os. Det er da dejligt. Vi skal også have fyldt båden op med proviant mv. til turen fremover. Vi har et godt supermarked henne på Rue St. Antoine også, så det er bare med at have rygsækken med, når vi alligevel er ude at handle.

Vi har haft en fin kanaltur hidtil. Der kan godt være lidt arbejde med de små sluser, men alle de opadgående sluser er nu

stort set automatiserede, så det letter jo arbejdet meget. Canal du Centre er det første stræk med næsten 40 opadgående sluser før vi nåede vandskellet, men det klarede vi da på et par dage. Det er lige en klatretur på 134 m, som vi klarede i de dage. Derefter er de nedad hele vejen til Briare. Der er heldigvis nok af vand i kanalerne i år, så vi har ikke haft problemer med at sejle, kun med at komme i land, hvor vi har måttet lave noget skråparkering eller bruge kølen som anker i mudderet, når vi skulle vente på, at en sluse lukkede op. Heller ikke det var såmænd det store problem, i langt de fleste tilfælde stod slusen åben og ventede på os, så vi kunne sejle lige ind, når vi kom. Meget effektivt.

Undervejs på Canal du Centre hørte vi på BBC om de forfærdelige attentater i London, så vi måtte jo have kontakt til vennerne i England for at høre om alle var sunde og raske. Det var de heldigvis, og de tager det meget filosofisk med henvisning til, at de nu i 40 år har været vandt til den slags attentater fra IRA, så dette er blot endnu et problem, de må leve med. Fra britiske sejlere vi traf undervejs, kom der naturligvis historier om venners venners oplevelser, og det har da helt sikkert været forfærdeligt. Af aviserne her kan vi forstå, at der nu også er sendt ultimatum til os i Danmark fra de skøre islamere, det må vi jo se at lære at leve med. Vi forstår, at englænderne nu langt om længe er begyndt at udvise de mest rabiate imamer. Det har de da været længe om, men der er nok mange flere af den slags, der trænger til at opleve dagligdagen Mellemøsten mv. på deres krop efter nogle års afslapning i Vesteuropa uden støtte fra vore socialkontorer ol. Det kunne måske sætte nogle forhold i perspektiv, hvis de da overhovedet er i stand til at tænke rationelt.

Fra Digoin kom vi ind på Loire's parallel kanal, som følger floden på en strækning af godt 200 km. Det er et dejligt roligt stræk med ret få sluser og et dejligt landskab med landbrug og skov. Som sædvanlig en masse fugleliv med bl.a. svømmefugle, hejrer, glenter og fiskeørne. Der må være en del rådyr i skovene langs kanalen, de falder åbenbart let i vandet og har stort besvær med at komme op igen over spunsvæggene. Da vi sejlede her med Lone og Per i 1998 så vi

et dyr, der havde problemer, og denne gang har vi set hele 5 døde dyr, men så er der jo foder til glenter, ravne og krager. Undervejs blev samtaleemnet blandt de sejlere vi mødte, hvor vi skulle tilbringe den 14. juli, for den dag er disse kanaler lukket. Det var de ikke på strækket i det østlige Frankrig i de sidste år, men her gælder altså andre regler, selvom de indre vandveje styres af samme nationale styrelse. Vi valgte Marseilles-lés-Aubigny, hvor der er en god pontonhavn med el og vand, købmand, slagter, tobaksforretning med avissalg og bager, men han havde nu ferie. I sådan en situation er det dejligt at være i Frankrig. Frisk brød skal man da have hver dag, så der var indrettet Depot de Pain (brødsalg) i La Mairie (rådhuset)!

Der sad så en ung mand og solgte brød og croissanter hver formiddag. Det er da herligt at se et byråd tage sine opgaver alvorligt! Det kunne nu være sjovt om man tog Rådhusbutikken i Roskilde i brug til den slags, når Den gamle Bagergård holder ferielukket. Nå vi har måske flere bagere i Roskilde end de har i Marseilles-l-A.

Byen ligger utrolig dejligt med kanalen igennem byen og floden ved siden af. Der er

badestrand i floden, masser af fugleliv med isfugle, der er fine fiskemuligheder osv., så der var nok at gå og se på, og så naturligvis nogle andre hyggelige sejlere. 14. juli fyrværkeriet undgik vi her. De havde haft det i forbindelse med Skt. Hans, så nu var det nabobyernes tur.

På Sancerre egnen kunne vi som sædvanlig ikke komme til kaj, fordi der var for lavvandet ved bredden, men vi fik en snak med slusemanden i sluse 36, og han anbefalede en lille havn i Léré lidt længere fremme, der kunne vi lige komme ind til kajen, men der var højst en cm under kølen. Det er jo også nok. Vi udsatte ham også for lidt pres, for han fik besked på, at vi ikke ville købe Sancerrevin hos ham, hvis han ikke helt sikkert kunne skaffe os et godt sted at ligge for natten. Så vi fik såmænd lov at ligge i slusen natten over, men han foreslog altså også Léré, hvor en flink fransk sejler hjalp os med at fortøje. Der var el og vand – gratis naturligvis. Bodil fandt en superdejlig slagter i landsbyen, og hun blev fulgt til bageren af en gammel kone, der ville være helt sikker på, at Bodil fandt frem. Her er nu dejligt i Frankrig. I Rogny-les-Sept-Ecluses har byen lavet sin gamle lastekaj om til fortøjningsplads for lystfartøjer med alle faciliteter. Der er ikke meget penichetrafik (lægtetrafik) tilbage på de små kanaler. Det er jo her, hvor de har den fine gamle slustrappe med 7 sluser i rap, som blev bygget under Henri IV. Et fantastisk stykke ingeniørarbejde for sin tid. Nu er det afløst af 6 automatiske sluser, men de gamle sluser ligger stadig som nationalt minde i en dejlig park. Det var blevet meget varmt igen, så det var herligt at komme til at ligge her, man ligger i en platanallé, og vi kunne lige trække en slange ind i cockpittet til brusebad, da vi kom, herligt.

En enkelt gang på det første stræk af Canal du Loing, som er den sidste af de små kanaler i denne omgang, kunne vi simpelt hen ikke komme helt ind til bredden, så vi fik os fortøjet ca en m ude i vandet med kølen på bunden (mudder) og vores gangbræt til at gå i land på. Det gik fint, til gengæld var der også her el og vandstander. Loing kanalen er meget smukkere, end vi kunne huske den fra sidst (1999) med en masse skov og nogle hyggelige småbyer, fine huse og haver osv. Vi nærmer os jo Paris. Fremme ved St. Mammès fik vi lov til at opleve en ordentlig gang ventetid for første gang. Vi havde sejlet i to dage sammen med en belgisk motorbåd, og det havde været et meget fint samarbejde

i sluserne, men ved den 3. sidste sluse kom der pludselig en svejtsisk båd ind foran os, så vi ikke kunne være i slusen sammen med dem. Samtidig fik vi alle en ventetid, fordi der var en lægter, der også skulle igennem først. 1 1/2 timer ekstra varede den fornøjelse, og så endda midt i en regn og tordenbyge, hvor vi lå under høje træer det meste af tiden. Det gik nu godt en gang til og vi kom frem til St. Mammès, hvor der nu er en fin pontonhavn på Seinesiden. Det var en englænder, der viste os derhen, han og hans kone var meget interesseret i at høre om at sejle på de små kanaler sydover. De skulle til Cap d'Agde ved Golfe de Lions, og de var meget bekymrede for, om de kunne komme igennem med en sejlbåd, der stikker 1.3 m! VILDGÅS stikker 1.7 fuldt lastet. Det tog et par glas tid at gøre dem rolige. Så kommanderede Admiralen her ombord spisning på restaurant, for hun kunne altså ikke få kokken til at lave mere den dag. Da vi kom tilbage, måtte vi have en kop kaffe med Mona og Ivan, som også skulle sydover i deres Moody 33, CASSIOPEIA af Karrebæksminde. De havde lige været på land i et par uger p.gr.a. at de havde haft en gammel fender med tovværk i skruen, og akslen var bøjet 3 steder, så det var ny aksel og skrue, som jo lige skulle skaffes frem. Det havde været et større eventyr for dem. Uheldet var sket næsten oppe ved Belgien, men der var ingen værfter der havde erfaring for at løfte kølbåde, så de var blevet kørt på lastbil ned til Seinen syd for Paris. Heldigvis er vores forsikringsselskab, Pantaenius meget forstående i sådan en situation. Nu er de på vej sydover mod Almerimar, og de kommer forhåbentlig godt frem uden flere af den slags uheld.

Næste morgen kunne vi gå over floden og bunkre vand og olie på en stor bunkerstation, og så gik det ned ad Seine. Det er et dejligt stykke flod. Vi passerer Fontainebleau skovene, og det virker som om vi sejler i en stor park. Vi fandt frem til en lille havn, Port aux Cerises i en tidligere grusgrav, hvor der nu er lavet et meget stort fritidscenter. Ved indsejlingen står der dybde 1.8m, men vi fandt altså en barre lige i hullet, så vi måtte have nogle flere hestekræfter ud af stalden for at komme over. Det lykkedes, og vi fandt igen en hyggelig havn med nogle andre hyggelige sejlere.

Så var der to Seinesluser tilbage og slusen ind til Canal St. Martin, før vi var fremme. Det sidste stykke på Seine er det som om vi sejler i en kæmpemæssig byggematerialehandel. Der er især grus og sten anlæg på begge flodbredder, og det transporteres frem og tilbage med lægter. Efter svinget hvor Marne løber ind i Seine, skal vi under en masse broer, og pludselig kan vi se Notre Dame ret fremme, så skal vi til styrbord ind i vores havn. Det gjorde vi. Fik tildelt plads og ligger som nævnt nu på Bastillepladsen. Her skal vi naturligvis betale rigtige havnepenge, men knap 270 kr om dagen for en liggeplads midt i en verdensby, hvor vi har el og vand ved pontonen, fine sanitæranlæg med vaskemaskine i land og fast vagtmand med hund om natten, hvor vores side af anlægget er låst af, det kan der da ikke siges noget til. Sikke nogle muligheder der er i København, hvis Kommunen fik øjnene op for mulighederne f.eks. ved at åbne Nyhavn for gæstesejlere, vel at mærke sådan at broen blev betjent dagen igennem, når der er en sejler, der skal ind eller ud.

Vi skal have set mere på Paris og som sagt provianteret færdig, så vi kan komme videre nordøst på. Vi regner med at sejle på lørdag. Vi skal ca 120 km ad Marne og dens parallelkanal, før vi drejer bagbord over mod Reims og videre ad Canal des Ardennes til Meuse/Maas lidt nord for Sedan. Derfra nedad floden til Holland og hjem via Tyskland. Det lyder jo meget nemt, men der er altså et godt stykke vej endnu.

Vi håber, at I har det fint, og at der er godt sommer og sejlervejr også hos jer, men gem gerne lidt til vi kommer hjem.

Dinant, Ardennerne, Belgien, 5. august 2005.

Vores 6. Tour de France er slut.

Vi forlod Paris den dag cyklisternes Tour sluttede, men vi foretrækker nu floder og kanaler frem for landevejenes støv og støj. Først en dejlig tur ad Marne floden til Meaux og Epernay. Størstedelen af turen er som et parklandskab med villa og forstadsbebyggelse ned til floden, efterhånden som vi kommer østover bliver det så til et bakket landbrugsområde, som efterhånden mest bliver til vindyrkning, for vi kommer ind i Champagne området.

Épernay er Champagnedistriktets hovedby, siger de der i byen, og på hovedgaden ligger firmaer som Moët & Chandon m.fl., i Reims er de af en anden opfattelse, for de har den anden halvdel af de store champagnehuse. Vi kom frem til Société Nautique de Épernay's broer og blev mødt af klubbens opsynsmand mv, som meget venligt bad os om at komme op og betale og få alle mulige brochurer og fribilletter til champagnekældrene samt aperitif komsammen om aftenen (Kir Royal).

Klubben er mere en tennis og roklub end en sejlkлуб, men de har altså en meget dejlig havnekaj, dog uden lokale både, så der er fin plads til os. Om morgenen er der mulighed for at få serveret morgenmaden i klubhuset, og croissants mv kan naturligvis afhentes der, hvis man hellere vil spise ombord. Et dejligt civiliseret sted. Vaskemaskinen er naturligvis til gratis afbenyttelse, når man har betalt sine havnepenge €uro 16!

Vi skulle egentlig slet ikke have været til Épernay, som ligger på en nu blind arm af Marne. Vi ville være blevet i Cumières, hvor der er en dejlig ponton med el og vand. Den ligger så bekvemt ved den første sluse på Marnes parallelkanal. Men her oplevede vi det sædvanlige, at alt var optaget af store hollandske motorbåde og et par engelske tidl. hollandske smålægtre. Det var en dag langt syd for Paris, at en sød svejtsisk dame, som vi fulgtes med en dags tid, lærte os, at vi altid kunne regne med at finde hollændere ved de kajer med god service, hvor det er gratis. Det har vi taget til os, og det stemmer. De skal nok finde de steder, og det før vi andre når frem. Kl 15 om eftermiddagen er de pontoner optaget af 3 – 4 hollandske motorbåde på hver 15 – 16 m, og så kan vi andre se, hvordan vi finder et sted at ligge. Der er simpelthen for mange af de store hollandske både, og de fleste er endda charterbåde, så deres sømandskab er ikke altid det bedste. Sådan er det nu, og det må vi altså også leve med.

Østover ad Marnes parallelkanal og opad kanalen til Reims, hvor vi naturligvis måtte blive en dag ekstra. Undervejs er der naturligvis en del sluser og en 2,3 km lang tunnel at passere, det gik fint. I Reims er der en havn med gode pontoner, hvorfra man kan sidde og se lige op ad gaden til domkirkens berømte vestfront. Dog ikke den nederste del, for den er skjult af en motorvejsbro, der er ført lige op i midtbyen. Utroligt at man gør sådan noget. Overfor havnen er der også en motorvej, der gør at vi

ligger i noget af et støjhelvede, men alligevel, Reims skal vi gense, og vi måtte naturligvis op og nyde deres dejlige domkirke, hilse på Den smilende Engel i Domkirkens vestfront, glæde os over de dejlige rosevinduer og andre glasmosaikker, bl.a. dem, som Chagall lavede. Det er en fantastisk oplevelse.

Lidt overraskelser fra motoren skulle vi også have på dette stræk. Pludselig en dag opdagede jeg ved det daglige rutinecheck af oliestand, kølevandsfilter mv., at der var løbet olie ud i bunden på den avis, der ligger til at opfange sådan noget, og endnu værre, der lå en gul slutskive. Motoren er gul. Den slags har vi ellers ikke haft nogen problemer med i år. Ned i motorrummet og checke. Der lå også en løs bolt ved motoren! Det viste sig, at brændstoffilteret hang løst, og der drev lidt olie ud fra et af bolthullerne i topstykket, hvor det skulle være fastgjort. Det brændstoffilter vi har, er et, som den mekaniker, der installerede motoren har sat på, fordi vi gerne ville have et standard Bosch type filter i stedet for det noget specielle, som VETUS bruger til deres motorer. Det var absolut ikke noget problem, sagde han. Han glemte bare, at motorer og grej, der installeres i langturståde, skal installeres ordentligt. I Danmark bruges motoren vel omkring 100 timer om året, men siden vores motor blev installeret sidste år, har den gået over 800 timer. Allerede på vejen hertil havde vi jo problemer med installationen, fordi motoren ikke var rettet ordentligt op i forhold til skruerakslen. Det fik vi ordnet i Holland, og siden har det da fungeret. Nu var det altså et spørgsmål om at sætte brændstoffilteret ordentligt fast. Der blev lavet et par pakninger af et gammelt spansk søkort. Søkort er lavet af noget meget fint papir, der er velegnet til pakninger. Filteret blev sat på plads. Prøvetur -ikke mere smøreolie ud den vej, men nu var det så pludselig filteret, der begyndte at svede dieselolie. Det er noget infamt noget at få ud i båden, fordi det lugter meget. Nyt filter på. Foreløbig går det nu fint igen.

På trods af en mangelfuld teknisk uddannelse på Handelshøjskolen lærer man da efterhånden noget om at vedligeholde en dieselmotor, men sommetider kunne det nu have været rart med noget mere teknisk, praktisk uddannelse også. Det er jo sådan, at der hvor vi sejler, kan vi ikke bare kalde på en mekaniker, for der er måske ikke nogen i nærheden, og er der en, har han jo ikke nødvendigvis tid til at hjælpe os, så vi må i vid udstrækning lære at klare os selv. Det er jo også meget sjovt. Det skal jo ikke bare være kulturelle oplevelser vi får.

Nord på fra Reims, nu er det landbrugsland, og der har været fuld gang i kornhøsten, men i nogle dage har de måttet holde stille p.gr.a. regn, alligevel begynder vi nu at se noget af det vi frygter mest på kanalerne, fuldtlastede kornlægtre som slæber sig hen over bunden med en fart på 2 – 3 km/t. Den første kom vi op bag lige uden for Reims, men så snart der var et lige kanalstykke blev vi vinket frem og udenom. Flinke folk, det er de fleste nu. I Berry au Bac drejer vi østover ad Canal des Ardennes, som fører til Ardenerne og Meuse. Det er landskabeligt en meget smuk egn, og vi glædede os over, hvor velholdt kanal og sluser var, samtidig med at vi nød småbyerne Rethel og Attigny. Så var vi næsten fremme ved Meuse, vi skulle bare op ad sluserappen i Montgon dalen.

Der er 26 sluser på en 8 km strækning, og vi bliver løftet ca 80 m op i luften til vandskellet. Sådan noget har vi prøvet før, og vi regner det normalt ikke for noget. Sluserne er endda automatiske, så det skulle kunne gå hurtigt. Ja god morgen!!

Først var der en fuldt lastet kornlægtre, der gik ind i sluserne før vi andre kunne få lov, så den sinkede os meget. Bagefter viste det sig, at automatikken ikke virkede på over halvdelen af sluserne. Når man opdager sådan noget, plejer man bare at gå op i slusen og trykke på en knap på slusehuset, så kommer man i kontakt med en slusemand, som omgående kommer og klarer problemerne. Her oplevede vi bare, at det system heller ikke virkede. Vi skulle i stedet bruge vores VHF radio til at tilkalde hjælp med. Tilsyneladende sejler de fleste motorbåde her rundt uden VHF, så vi måtte være hjælpere for både vores eget slusehold og for dem i slusen foran. Det gik fint, men de arme slusefolk var ved

at gå op i limningen af frustration, så til sidst måtte vi give en øl for at vise vores medfølelse med dem. De er jo ikke skyld i manglende vedligehold. Det gav mange store smil og vink til os. Sluseportene var også godt slidt. Der er nogle smalle gangbroer på alle portene, så man kan komme over på den anden side, men nogle af dem var simpelthen rustet op, og på andre hang de i så rustne vinkeljern, at det ville være livsfarligt at bruge dem. Ubegribeligt.

Langt om længe kom vi ud på Meuse, nu er der længere mellem sluserne, og de fleste har da virket, fejlprocenten var helt nede på omkring 20! Charleville-Mézières er den store franske by på egnen. Den er imponerende flot. Charleville er planlagt og bygget i det 17. århundrede.

Place Ducale er kendt som en af de smukkeste pladser i landet på linje med Place des Vosges i Paris. Der nød vi en lang travetur. Dagen efter høj blå himmel, igennem Ardennerne med bjerge, skove og dejlige småbyer. Vi havde regnet med at skulle overnatte i Fumay, hvor vi før har haft det rart. Det koster havnepenge der, alligevel var der fyldt med store hollandske motorbåde. Videre til næste kaj nord på, der gik vi på grund på nogle ubehagelige sten. Det var ved at blive sent på dagen, men vi fortsatte og fandt frem til Vireux-Wallerand, hvor der er en dejlig kaj med dybt vand. Der var der en lille motorbåd, der lige smuttede indenom os og tog den sidste ledige plads, da vi skulle til at lægge til, men så fik vi lov at ligge uden på nogle søde tyskere, så det gik fint. Der er el og vand på kajen og fine sanitære forhold i havnekontoret. Havnedamen kom over for at få sine penge €uro 5.50. Hun var meget sur på ham, der snupede vores plads, "Il est un Fou" (sådan et fjols) var hendes kommentar. Vireux er en meget dejlig Ardennerby med fine gamle huse, selvfølgelig med skifertag, det er jo det lokale byggemateriale. Dejlige velholdte haver og blomster overalt. Der er normalt aldrig vandmangel her, tværtimod, så blomsterne trives helt fantastisk.

Videre nordpå, forbi grænsebyen Givet og ind i sidste franske sluse. Der skal vi vise skibspapirer, så slusevagten kan se, at det virkelig er VILDGÅS, der nu forlader Frankrig. Derimod er der ingen der interesserer sig for vores VNF Vignet og dens udløbsdato, og VNF kontoret var i øvrigt lukket for det var onsdag!

Lige først for i Belgien er der en tankstation og købmand, der skal mange ind og handle og bunkre olie. I Belgien må lystfartøjer stadig bruge afgiftsfri dieselolie, så den koster €0.65/l. Vi har talt med en masse belgiske og hollandske sejlere om den olie, og de bruger den alle, så det mener vi også vi kan. 40 cent/l er jo også noget at spare. Så videre gennem Ardennerne mod Dinant, men i en af sluserne skulle vi klarere ind. Vi afleverede registreringspapirer på båden, og der blev udfærdiget et fint stykke papir i to eksemplarer, hvor der står, at vi må sejle til Maastricht i Holland. Det koster stadig €1,05 for hele den strækning med 15 sluser!

Nu nyder vi livet i Dinant, vi trængte til en slapperdag, og her er dejligt. Vi har stadig ca halvdelen af afstanden af vores tur fra Middelhavet til Roskilde foran os, men nu er der kun ca 30 sluser foran os, så det kommer nok til at gå noget hurtigere. Alligevel regner vi først med at være hjemme omkring den 1. september, hvis ikke vi får for mange indeblæsningsdage fra Travemünde, og hvis motor osv. ellers virker planmæssigt. Vi skulle jo gerne være hjemme til weekenden den 2-3. september til Roskilde Sejlklubs 100 års fødselsdag.

Rudkøbing, den 25. august 2005.

Det blev til over 300 sluser i år.

For 2 måneder siden sejlede vi fra Port Napoléon midt i en hedebløge. I dag kom vi hertil fra Bagenkop i regn og blæst. Tingene ændrer sig og vejret med. Vi havde haft et par herlige dage hos Böbs Werft i Travemünde med lidt småreparationer og rigning, og i går morges var det dejligt stille vejr, så vi listede ud af havnehullet, så snart vi var kommet i tøjjet, og så gik det nord over i dejligt vejr med morgenmaden i cockpittet og med Helmer Olsen til at styre, da vi var sluppet fri af kabelfeltet, der går op igennem Lübecker Bugt. Det har en meget speciel virkning på en selvstyrer at ligge lige over et kabelfelt, Helmer bliver total forvirret og forstår slet ingen ting. Den lille vind der var døde efterhånden helt, og da vi var ved Heiligenhafen ved 1-tiden blev vi enige om at fortsætte mod Langeland, og så blev det altså Bagenkop. Der var godt med tyske sejlere inde, vi så ikke mange danske flag der.

I går var der lovet dårligt vejr med regn og blæst, men op ad formiddagen begyndte tyskerne at lette og gå sydover. Vi skulle jo bare til Rudkøbing, så til sidst syntes skipperen, at vi skulle sejle selv om det ikke faldt i helt god jord om bord. Vi kom ud af havnen og så gik det mod Klørdyb, som er renden mellem Marstal og Ristinge på Langeland. Den er afsat i søkortet, og der er fint med sømærker, men de står på nye steder, hver gang vi kommer p.gr.a. tilsanding, så vi sejler

mod den sidste position vi kender, og så sidder vi den sidste halve time og stirrer øjnene ud af hovedet, for at finde de mærker. De står naturligvis, hvor de skal, det er bare os, der er for utålmodige. Der er dog ikke meget vand på siderne, så god udkig er nødvendigt. Der var selvfølgelig en del trafik også, så vi blev lodset frem til mærkerne af en stor hollandsk skonnert, som vi ikke ville overhale i det snævre løb med modgående trafik.

Det er jo nu nogen tid siden, at vi har været ude i frisk til hård vind, og det var en helt ny fornemmelse for os at opleve,

hvordan det rullede. Hård søndenvind i Marstal bugt giver ret pæne søer. Nå, ind gennem løbet og ind i Marstals havnehul for at dreje nord på mod Rudkøbing, så var der ikke nogen sø af betydning mere, men drivende regn havde vi da hele tiden. Der er god plads i Rudkøbings havn i disse dage, så vi fik hurtigt fortøjet. Så skulle der skiftes tøj. Det våde skulle tørres. Det foregår i motorrummet. En motor skal jo være så ren, at man kan spejle æg på den, siges der, hvordan det så skal gøres. Vi holder vores motor ren, og motorrummet med en varm motor er et fint sted at tørre vådt tøj og sko. Vi husker at skrive på motornøglen, at tøjet skal fjernes før start!

Sidst vi skrev til Jer var fra Dinant, og der er jo sket en del siden da. Det blev også regnvejr da vi gik derfra til Namur. Ikke nogen lang tur men den tog lang tid p.gr.a. langsommelig slusning. Der blev tid til en dejlig tur rundt i det gamle Namur, som er en meget dejlig by med fine gamle kvarterer. Normalt sejler vi fra Namur til Liège, men denne gang gik det så stærkt, at vi fortsatte til Maastricht i Holland. I den havn, som vi har brugt der de sidste par gange, blev vi modtaget af en sød ung dame, der fortalte, hvor vi skulle ligge og hun kom frem og hjalp os på plads. Så skulle vi jo indklareres, det klarede hun samtidig, hun skulle lige have bådens navn. Da hun bemærkede, at vi var danskere, skrev hun "Knekkebrød" med en bemærkning om, at de skandinaviske bådnavne ikke er til at udtale. Tænk, det skulle man høre fra en hollænder. Deres bådnavne er da helt umulige!

På vejen nordover var vi inde i Roermond, hvor vi havde fået lavet en større reparation sidste år hos Driessen. Vi kom ind på samme plads som sidste år, fik sat kalechen op, så kom der et gevaldigt skybrud der varede en halv times tid. Efter aftensmaden måtte vi for første gang i "sommer" have gang i vores el-varmeblæser. Det var søndag den 7. august!

Dagen efter var vi inde i en lille havn i Wanssum, hvor vi ville have fyldt op med olie. Det kunne ikke lade sig gøre, for det var mandag, og der var udsolgt ind til tankbilen kom. Samme problem havde vi haft ugen før i Frankrig. Man kan ikke købe dieselolie ved havnene før tirsdag. Så nøjedes vi med at shoppe i supermarkedet, der ligger lige ved siden af, og så sejlede vi videre til en havn ved Gennep nærmere Nijmegen, hvor vi også før har glædet os over et dejligt, gæstfrit miljø inde i et gammelt grusgravsområde, hvor vi ligger som i en skovsø.

Vel igennem Waal-Maas kanalen ved Nijmegen skulle vi ud at sejle modstrøms på Rhinen. Vi var enige om at tage turen til Wesel i Tyskland i to etaper, for det tager nu nogen tid at sejle imod en strøm på 2-3 knob, når vi kun går godt 6 knob igennem vandet. Lige før den tyske grænse er der et 300 ha stort fritidsområde i de Bijland ved Lobith. Der er fine ankerpladser, campingplads, havn o.m.a., der kunne vi tanke op og havnen er fin. Vi ville gerne have været ud at spise den aften, men der var ugentlig lukning den dag. Det har vi faktisk været ude for en del gange undervejs, men sådan kan det jo gå.

Heldigvis var det ikke problemet i sejlklubben i Wesel dagen efter. Vejret var stadig ikke noget at skrive hjem om, tvært imod var det gråt og halvkoldt, men vi havde da vinden med os, og det generede ikke så meget med vind mod strøm. Vi talte med den svenske ejer af en katamaran, som var på vej ud i det hollandske deltaområde fra Strasbourg, hvor han bor. Han havde haft rigtige problemer med søen, fordi båden havde stampet nordover i dagevis, og nu var besætningen ved at være trætte af det hopperi. Heldigvis for ham faldt vinden dagen efter, så de kunne fortsætte.

Det kunne vi også, vi skulle ind i det tyske kanalnet på Wesel-Datteln kanalen. Første sluse blev lidt af et mareridt for skipperen. Vi skulle ind efter en stor lægter, og han var ikke meget for at sejle frem i slusekammeret, men kom dog så langt frem, at der blev plads til os. Da han havde fortøjet sejlede vi ind for at lægge til, men bedst som vi var ved at skulle fortøje, satte han igen gang i sin skrue, så der kom en modbydelig strøm i vandet, og VILDGÅS blev presset ud i kammeret igen, samtidig kom der en ret kraftig vind agterfra, så vi var ved at blive lagt på tværs i slusen. Skipperen sprang tilbage til roret, men faldt samtidig og fik skubbet gashåndtaget frem, så VILDGÅS stødte ind i slusevæggen. Nu er disse sluser lavet af meget store spunsjern, så vi fik lige mast og prædikestol ind i den væg fik bukket prædikestolen 10-15 cm agterover. Det så ikke så godt ud umiddelbart, men der var ingen personskade, der var tilsyneladende ikke sket noget med masten, og der var ingen skader på båden i øvrigt, kun på skipperens forfængelighed og hans pengepung, fordi reparationsprisen heldigvis ligger langt under vores selvrisiko på forsikringen. Da jeg havde fået tattet op i sørælingen, var der såmænd ingen der kunne se, at der var sket noget. Derimod opdagede vi, at vi ikke kunne rigge vores forstag til rullefokken, fordi der er en tværstang i vejen. Så det måtte vi have Böbs i Travemünde til at hjælpe med, og det har de gjort meget fint.

Da vi kom ind på Dortmund-Ems kanalen skulle vi til at finde en overnatningsplads. 45 sømil kanal og 6 store sluser med et shopping stop undervejs måtte da være nok. Så fik vi igen problemer p.gr.a. vores dybgang. Det er ikke så rart at ligge ved kajerne langs selve kanalen med den store kommercielle trafik, så vi vil hellere ind i de små havne ved siden af kanalen. Der sker bare det, at trafikken hvirvler en masse mudder op, som finder ind i disse sidekanaler, der kommer til at virke som slamudskillere, og de bliver hurtigt for lavvandede for os, mens motorbådene ikke har nogen problemer.

Den aften fik vi lige tyve km ekstra sejlads før vi fandt frem til en i øvrigt meget dejlig havneplads ved Lüdinghausen, hvor der var de flinkeste mennesker til at hjælpe os på plads.

Vejret kunne blive ved med at drille. Vi måtte lette fra Lüdinghausen i ret tæt dis, der var dog ca. 400 m sigt, så det gik, men fremme ved Münster blev tågen til regn, og senere til et kæmpe tordenvejr. Vi nåede ind i havnen og fik sat fast, men det regnede så meget, at vi var godt våde, så der var kun en ting at gøre, tøjet ind i motorrummet. Så kom solen frem, Bodil gav sig til at vaske. I klubhuset er der meget bekvemt en vaskemaskine og en tumbler, så det skulle jo nok gå. Desværre virkede de ikke ordentligt, så vi måtte have tøjet hængt til tørre på båden. Fint nok, men så kom der igen et skybrud, så vi måtte forsøge at tørre tøj under kalechen. Sikke et cirkus. Dagen efter fik vi heldigvis solskin, så vi fik alt tørret, og vi kunne tage på turisttur ind i en af vores yndlingsbyer. Münster er en charmerende by med en masse liv på gaderne. Det var lørdag, og alle var åbenbart på cafe og restaurant, så vi var som sædvanlig henne og få vores eftermiddagskaffe på Ratskeller, hvor vi kunne sidde udenfor og se på livet. Dejligt. Vi fandt også en dejlig boghandel med et godt udvalg i engelske bøger, der var en P.D. James, som vi ikke havde læst, fint.

Dagen efter var det Mittellandkanal. Den er bogstavelig lige ud af landevejen alle dens godt 300 km. Vi måtte jo gøre et par stop undervejs. I Minden er der en hyggelig klubhavn, hvor vi gik ind, der er dybt nok til os. Der mødte vi Christian fra Hamburg, som var undervejs hjem fra Frankrig med sin gamle barkasse, som han har gjort en lang tur til Rhin-Rhone kanalen i sammen med familien. Han var alene ombord nu, men han hilste på klingende dansk, og vi fik mange hyggelige stunder med ham de næste dage. Han har i årevis holdt ferie om vinteren i et sommerhus i Vejers. Han begyndte at lære dansk ved at læse om side 9 pigen i Ekstrabladet og siden ved at høre Dronningens nytårstale! Det var ligesom min fars gode ven Jacoby i London, som var tysk jøde, der havde boet et kort stykke tid i København før 2. verdenskrig før han flyttede til England. Han vedligeholdt sit danske sprog ved at læse Søndags BT.

I Hannover var vi lige en tur inde i byen og se på gammelkendte steder. Efter de mange år, hvor jeg arbejdede med at fa firmaet der op at stå, er det nu mærkeligt, at det er helt væk igen, opslugt af et stort amerikansk firma. Synd, det kunne sagtens have klaret sig i konkurrencen som selvstændigt, men der var jo en kortsigtet gevinstfordel for den sidste ejer af selskabet ved at sælge til amerikanerne, og han var ikke den store industrielle begavelse.

I Heidanger mødte vi nogle sjove mennesker. Lisbeth og Anders med deres to piger Sofie og Laura i Motiva ROSITA af Bønnerup har taget 10 ugers orlov for at tage ud på så lang en tur, som de kan nå. Pigerne har fået fri fra skole, men så holdes der jo skole om bord i stedet for. Vi fik en dejlig lang sludder om at sejle langt. De skal nok komme af sted igen.

Nu blev vejret heldigvis igen dejligt, vi måtte have shorts osv. frem igen. Dejligt. Samtidig var det fuldmånetid, og vi havde nogle fantastiske aftener, hvor vi kunne nyde måneskinnet over kanal og havn. Normalt er det nemlig sådan i småbyerne, at der slukkes for gadebelysning ved 23 tiden. Det gælder også på havnene, så der er ikke noget kunstigt lys til at forstyrre Vor Herres. Det er nu en fin oplevelse.

Vi fik en længere ventetid ved den store skibselevator ved Lüneburg. Der var kun et kammer i gang, og der var megen trafik. Det er jo altid en imponerende oplevelse at blive flyttet op eller ned i den elevator. Der er to kamre, nærmest store badekar, som vi sejler ind i. Der er godt 11.000 kbm vand i sådan et kammer. Højdeforskellen er 38 m, så det er noget der vil noget, men nemt

er det jo for os. Vi kan stå på en flydebro og holde båden, mens vi bliver flyttet op eller ned. Vi skal bare sætte fast, når lægterne foran starter deres skruer, ellers bliver vi smidt ind i kammervæggen. Molbohistorier findes jo overalt. Vores nabo ved skibselevatoren fortalte om, hvordan han et år havde fået to dages ventetid. Der var en polsk lægter, der var sejlet ind i sluseporten, fordi han ikke fik bremset skibet ordentligt. Langt om længe fik skipperen den til at gå bak, så han kom et halvt hundrede m agterover, men så skulle han jo fremover igen, fuld kraft og porten var rigtig ødelagt!

Fra Lauenburg op ad Elbe-Trave-kanalen med stop i Mölln. Det blev en dejlig tur i flot sommervejr. Vi fik klaret de sidste 5 sluser, så var vi i Lübeck. Der fik vi en ubehagelig overraskelse. Ved et rutinecheck i motorrummet opdagede jeg, at brændstoffilteret hang løst igen. Det havde jeg ellers spændt fast nede ved Reims i Frankrig, men nu var det åbenbart galt igen. Hurtigt stop ved en kaj, det viste sig, at nu var ophængningsbeslaget knækket! Sandsynligvis et træthedsbrud p.gr.a. vibrationer Det er også noget, som den mekaniker, der installerede motoren, har lavet. Det er et

standard Bosch filter vi bruger i stedet for VETUS' noget specielle filtre, der er vanskelige at få ved Middelhavet. Det kunne jeg ikke lave selv, men ved hjælp af noget sejl garn fik jeg filteret til at hænge fornuftigt, så vi kunne fortsætte frem til Travemünde, hvor Böbs' mekaniker ordnede det dagen efter. Han lavede et stærkere beslag, det tog vel under en halv time alt i alt.

Så var der tilbage at få rigget og lavet prædikestol, det klarede de også der, og to dage senere kunne vi sejle til Bagenkop. Böbs Werft i Travemünde er lige folk efter min smag. Vi havde talt med dem en uges tid før vi kom, og bekræftet det pr e-mail. Straks mandag morgen kom værftschefen hen til os. Det er Jer, der har sendt os en e-mail? Jo det var det da, og siden da havde vi også fået en opgave for en mekaniker. Han kommer indenfor en halv time! Vi tager masten i land nu, så I kan rigge den, og så kommer der en bådebygger og skruer prædikestolen af, det kan vi sagtens ordne her. Sådan blev det, og næste dags eftermiddag var vi sejlklare. Samtidig er det værftet et morsomt sted at ligge. Det ligger lige nord for Skandinavien Kai, så der er en utrolig trafik, især af færger lige forbi deres havn. Om tirsdagen kom P & O's cruiseliner ARCADIA ind. Den er det største de kan tage der. Da den sejlede var det med fuld honnør med vandkanonerne fra en af havnevæsenets både i fuld gang.

I går kom vi så til Rudkøbing, og her bliver vi i dag, før vi går nord på mod Nyborg og hjemad. Vi glæder os til at se Roskilde igen en gang i næste uge.

Så blev det Roskilde igen.

Men det tog lidt tid! Som sædvanlig et par dejlige dage i Rudkøbing, med hjemkomstmiddag på restauranten på havnen, tøjvask og shopping. Vi konstaterede, at vi kunne købe et lille hus i byen for ca 500.000.- kr, med en månedlig ydelse på omkring 3.500.- ved en udbetaling på godt 30.000.- kr. Det kan vi jo snildt finansiere ved at sælge vores nye andelslejlighed, der ville endda være penge til at istandsætte huset for uden at vi skulle til at bruge andet end pengene fra lejligheden. Utroligt.

Vi kom fint videre til Nyborg, men da vi ville derfra mod Sejerø blæste det op, så det blev Kerteminde i nogle dage i stedet for. Det kunne vi jo fint holde ud. Så en halvlang tur til Hundested, hvor vi havde glædet os til middagen på restaurant Fiskeauktionen – ugentlig lukkedag! Det blev pølsevognen, der måtte holde for. Vi gad ikke gå op på kroen, det havde trods alt været en ret lang tur den dag. Til gengæld måtte vi op og have en rigtig isvaffel oppe på hjørnet ved hovedgaden.

Næste morgen op og hente bagerfrisk morgenbrød og samtidig at købe nye søkort over fjorden. Mange af sømærkerne er blevet inddraget eller flyttet siden vi købte vores gamle kort, og kortet over den sydlige fjord lå i øvrigt i Roskilde! Nu står mærkerne meget mere hensigtsmæssigt, men et par af dem i Bredningen ved Roskilde var selvfølgelig forsvundet. Det gør nu ikke så meget. Dem kender vi.

I Roskilde var GREAT DANE med Bente og Helge inde. Dejligt at møde dem igen. Familiebesøg. Næste morgen op og se på den nye lejlighed. Der stod lige 120 flyttekasser i bunker på gulvet! Bodil startede i køkkenet. Det er jo en fordel at flytte til en lejlighed, hvor køkkenet er identisk med det, vi kom fra. Så hun kunne bare stille alting ind på sædvanlig plads. Jeg fik samlet sengene og redt op, lagt og hængt tøj på plads, og så gik jeg i gang med bøgerne. Vi har temmelig mange! Vi fik også ryddet lidt op på altanen, så vi kunne spise frokost der. Den altan bliver vi glade for. Flyttefolkene havde glemt at tage gardinerne fra den gamle lejlighed med, men de kom sidst på eftermiddagen, så fik de halvdelen af flyttekasserne med. Resten hentede de dagen efter, da var lejligheden i nogenlunde orden, så vi kunne bo der. Det var fredag den 2. september, Roskilde Sejlklub havde jubilæumsreception om eftermiddagen og næste dag holdt vi stor jubilæumsfest i klubhuset.

Vores rekreationstur til Spanien var slut. Bodil går fint igen. Det lune vejr har været godt for træning af hoften, mit øje virker, som det skal. Vi har sejlet godt 3000 sømil i de sidste to år, og vi har passeret over 500 sluser. Det er kun Vildgås' motor, der skal gås efter. Nu bliver vores sædvanlige mekaniker sat til at gennemgå installationen, så vi kan få den gjort helt i orden. Ham der installerede den får ikke lov at komme ombord igen. Bl.a. er 3 af de elastiske understøtninger gået i stykker, det er alt for tidligt, og det var aldrig sket, hvis motoren var blevet ordentligt installeret fra starten.

Det store spørgsmål for os er nu, hvor skal vi tage hen til næste år? Vores omgivelser har jo travlt med at tale om, at "nu er I vel færdige med de lange ture?" Måske, men forhåbentlig ikke. Der er jo mange dejlige steder i Østersøen, på den franske vestkyst, i Skotland og i Middelhavet. Tænk hvis nu vi igen får en vinter, der varer til ind i juni – så kender vi heldigvis lunere steder.

OVE V. HANSEN